

voyk

Vereniging ouders van een vermoord kind

Cocon

Een schaduw, levenslang
EEN SCHADUW, LEVENSLANG

JAARGANG 14 NUMMER 3

SEPTEMBER 2014

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 13 december 2014.
Kopij vóór 15 november sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Het is volop zomer als ik dit half augustus schrijf, maar u leest dit waarschijnlijk als de zomer alweer op zijn retour is en de herfst zich aandient. De bomen verkleuren, de bladeren vallen en wie daar gevoelig voor is, kan daar weemoedig van worden of depressief.

De tijd waarin wij momenteel leven is er een vol spanningen. Het is 100 jaar geleden dat de Eerste Wereldoorlog begon. U leest daar verderop in deze Cocon meer over. In die oorlog zijn honderdduizenden slachtoffers gevallen en je kunt je afvragen: waarom? Als wij onze oorlogsdoden gedenken doen we dat met klokgelui en 2 minuten stilte, in Engeland horen klapprozen bij de dodenherdenking. Die klapprozen staan inmiddels symbool voor de Eerste Wereldoorlog.

Er is een vliegtuig (naar alle waarschijnlijkheid) door oorlogstuig naar beneden gehaald en daarin zaten mensen die niets met die oorlog te maken hadden. Onschuldigen wier leven totaal onverwacht op een wrede wijze is beëindigd. En de kring rond die mensen is onwaarschijnlijk groot. De schok die door Nederland ging was (is?) lang voelbaar. Het verdriet is groot.

In Rusland stijgt de spanning met de dag en er zijn mensen die vrezden voor een niets en niemand ontziende oorlog.

In het Midden-Oosten wordt al jaren gevochten en waarom? Mensenlevens lijken steeds minder waard te worden, maar daar weten wij natuurlijk alles van, zij het op een geheel andere schaal.

Zo zijn er tal van momenten in ieders leven die een merkpunt zijn geworden. Ik denk aan mijn trouwdag, aan de geboorte van mijn kinderen, aan de dag waarop Maaïke werd vermoord, aan de dagen waarop onze kleinkinderen zijn geboren. Het zijn momenten van diepe vreugde en diep verdriet. Maar ze geven houvast aan het leven: toen en toen en toen....

Houvast. Kijk naar de voorplaat van deze Cocon en als er iets is dat houvast geeft dan is dat een zware ketting waar een schip mee afgemeerd wordt. Maar dat schip op de voorplaat heet 'Kinderen'. Die plaat vertelt veel meer dan dat er een schip met de naam 'Kinderen' aan de ketting ligt. Die plaat vertelt mij dat je onlosmakelijk aan je kind bent verbonden, dat je kind onlosmakelijk aan jou is verbonden.

En toch – je hebt je kind los moeten laten doordat iemand jouw kind van het leven heeft beroofd. Maar hier zit iets dubbels in naar mijn gevoel: ik heb ook mijn nog levende kinderen los moeten laten. Al toen ze begonnen te lopen. Had ik ze vastgehouden, ze zouden nooit hebben leren lopen. Maar die kinderen zijn bereikbaar, je kunt er naar toe of ze kunnen bij jou komen en dat kan niet meer met het kind dat er niet meer is. En dat doet pijn.

Deze Cocon verschijnt vlak voordat de jaarlijkse Dag Herdenken Geweldsslachtoffers wordt gehouden. Dit jaar zullen we in Groningen zijn en ook daar zullen we weer met het lint door de straten lopen. Het lint met de honderden namen, met de naam van mijn kind. Het is goed om dat te doen, hoe emotioneel het ook nu weer zal zijn. Het is goed om mensen je verdriet te laten zien. Het is goed om mensen te laten zien waartoe een mens in staat is. In staat is om te doden. In staat is om verdriet te uiten. In staat is te gedenken. In staat is om te leven. In staat is om ondanks een onherstelbaar verdriet toch door te leven.

Ik herinner me nog hoe verschrikkelijk moeilijk het was om in de dagen na de dood van Maaïke naar de bakker te gaan. Of naar de slager. Of de straat op te gaan. Hoe onbelangrijk ik dat eigenlijk vond. Maar ja, je moest wel. Maar ik merk ook dat het allemaal weer gaat, dat het zelfs weer gemakkelijk gaat. En ik hoop dat ieder die dit leest zich een beetje getroost voelt in de wetenschap dat het leven, jouw leven, sterker kan zijn dan de dood. Dat er zelfs leven is na de dood van je kind.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

In de aanloop naar de zomervakantie, waren er voor het bestuur genoeg zaken die ik graag onder uw aandacht wil brengen.

Zo vond een gesprek plaats tussen FNG bestuur en de staatssecretaris, dhr. Teeven. De staatssecretaris is erg geïnteresseerd in het oordeel van de lotgenotenorganisaties over het voorgenomen wetsontwerp verbetering spreekrecht. In september zal het FNG bestuur de staatssecretaris van advies dienen, mede na het peilen van de meningen van onze leden (waarschijnlijk in de vorm van een enquête). Een gesprek tussen FNG bestuur en de staatssecretaris zal in het vervolg minstens 1x/jaar plaatsvinden.

Het VOVK bestuur had overleg met Fonds Slachtofferhulp waarin wij verantwoording aflegden over de besteding van de gelden (2013) die wij van het Fonds ontvangen en de directie bijpraatten over de gang van zaken binnen de VOVK en in breder verband, de FNG. Wij mogen constateren dat het Fonds tevreden is over de wijze waarop de VOVK voor lotgenoten actief is.

Begin juni vond een gesprek plaats tussen VOVK bestuursleden en Reclassering Nederland. Van de gelegenheid werd gebruik gemaakt om mw. Bengel, Projectleider Slachtofferbeleid, te vragen om voor onze leden een presentatie over de reclassering te geven. In het gesprek bood de algemeen directeur, dhr. Van Gennip, aan om mede de presentatie te verzorgen. Dit was aanleiding om de Reclassering te vragen presentatie breder te trekken naar de drie lotgenotenorganisaties en niet alleen VOVK. Dit had de volledige instemming. De presentatie vindt plaats op 8 november, vrijwel zeker in Leusden.

Eind juni zagen we een grote deelname van onze leden aan de traditionele familiedag. De locatie was het Openluchtmuseum in Arnhem. Terugkijkend kunnen we spreken van een zeer geslaagde dag. Er viel veel te bewonderen en het weer liet zich van zijn beste kant zien. De organisatie was deze keer in eigen hand en dankzij de hulp van onze vrijwilligers, verliep de dag vlekkeloos.

In juli kwam het FNG bestuur bijeen in Zuidwolde. Er werd van de gelegenheid gebruik gemaakt om het monument Het Onbevattelijke in De Wijk te bezoeken. Het

FNG bestuur schrok van de aanblik. De locatie zag er verwaarloosd uit met hoog opgroeiend gras en veel onkruid. Het bestuur van de Stichting Nationaal Monument tegen Geweld, verantwoordelijk voor het monument, zegde toe met het gemeentebestuur van Zuidwolde te gaan praten over verbetering van het onderhoud van de locatie.

Het bestuur is net als u, opgeschrikt door de vreselijke ramp met het toestel van Malaysia Airlines, vlucht MH 017, in de Oekraïne. Te gelegener tijd zullen nabestaanden van de slachtoffers via Slachtoffer Hulp Nederland gewezen worden op de mogelijkheid om een naamplaatje van hun dierbaren aan te brengen en hen te gedenken bij het monument in De Wijk.

Bij het verschijnen van deze editie van de Cocon heeft de eerste bijeenkomst na de zomervakantie plaatsgevonden op 6 september. De bedoeling is om te gaan wandelen in de bossen van Leusden. Hopelijk heeft deze keer het weer meegewerkt en kunnen we terugzien op een geslaagde middag.

Jan van Kleeff, Voorzitter

(Gedicht, Bram Vermeulen)

TESTAMENT

En als ik doodga, huil maar niet.

*Ik ben niet echt dood,
moet je weten.*

*'t Is maar een lichaam
dat ik achterliet.*

*Dood ben ik pas,
als jij me bent vergeten.*

En als ik doodga, treur maar niet.

*Ik ben niet echt weg,
moet je weten.*

*Het is de heimwee
die ik achterliet.*

*Dood ben ik pas,
als jij die bent vergeten.*

En als ik doodga, huil maar niet.

*Ik ben niet echt dood,
moet je weten.*

*'t Is het verlangen
dat ik achterliet.*

*Dood ben ik pas,
als jij dat bent vergeten.*

*Dood ben ik pas,
als jij mij bent vergeten.*

HET VERHAAL VAN .....

Ron Schuurman † 07-05-2011

De 34-jarige Ron Schuurman is op 7 mei 2011 samen met zijn vriendin op een feestje in Almere. Ron krijgt een woordenwisseling met een aanwezige op het feest, een 32-jarige man, welke een mes trekt en Ron doodsteekt. De vriendin van Ron wordt ook geraakt, maar overleeft de messteek. Ron is de zoon van de in 2007 doodgestoken Henk Schuurman. Een dubbele tragedie voor Mary en haar familie.

Zodra ik op de bel heb gedrukt van de huisdeur van Mary, wordt er gereageerd met een massaal geblaf alsof er een rotje ontploft is in een hondenkennel. Mary doet open met achter zich twee verwoed dringende Duitse Doggen die me dreigen te verscheuren. 'Ze doen niets hoor', zegt Mary, 'ze zijn alleen nieuwsgierig', terwijl ze ze alle twee tegelijk met armen en benen in een houdgreep neemt. Een paar kordate commando's later ben ik (althoewel op mijn hoede) binnen. Ippon, denk ik en van het Duitse aanvalsplan is even later alleen nog een defensief horizontaal gestrekte houding over, ppffh!

Op 14 juli 2007 hebben Henk en Mary Schuurman twee kinderen: dochter Danien en zoon Ron. Henk, Mary en (later ook) Ron, runnen een taxibedrijf van zo'n twintig medewerkers. Een gelukkig gezin waarbij tot dan toe alles gaat zoals je van het leven mag verwachten. Op die mooie zomerdag van die 14e, rijden Henk en Mary met open ramen van hun auto, bij hun huis weg. Twee straten verder schrikken ze van een paar tikken tegen de auto en Mary voelt vochtigheid in haar nek, ze denkt dat ze bloedt. Henk denkt dat ze iets met de auto geraakt hebben. Dan beseffen ze dat ze met eieren zijn bekogeld die onder

andere Mary door het open raam hebben geraakt. Verbolgen stapt Henk uit en wordt geconfronteerd met vijf jongens. Henk wil ze aanspreken in de trant van 'dat je zo iets niet doet' maar de jongens reageren agressief daarop. De woordenwisseling verergert in korte tijd en een van die gasten schreeuwt Henk op een paar centimeter afstand in het gezicht toe, terwijl hij met een mes zwaait. Henk weert de beweging af waardoor het mes op de grond valt. Een ander pakt het snel op en steekt hem in zijn rug. Henk wankelt en stort ter aarde. Zijn aorta blijkt geraakt te zijn en binnen een paar minuten bloedt hij dood.

De jongeren zijn, zonder uitzondering, allen bij de politie bekend. Omdat het minderjarigen betreft wordt alles afzonderlijk per persoon behandeld in de Rechtszaal, waarbij er slechts twee overblijven die nog iets ten laste wordt gelegd. Diegene die het mes trok krijgt €200,- boete voor verboden steekwapen en 40 uur werkstraf. De dader wordt eerst veroordeeld tot 1,5 jaar en 1 jaar jeugd tbs, maar later in hoger beroep weer vrijgesproken. De rechter ziet de confrontatie van een jongere tegen een volwassene als 'noodweer', uitspraak noodweer excès! Hiertegen wordt in cassatie gegaan. Gelukkig wordt deze afgewezen en ondanks dat het voor Mary een onverkwikkelijk zaak blijft met zeer frustrerende uitspraken denkt ze drie en een half jaar later af te kunnen gaan sluiten.

Een week al na de tragische dood van Henk is Mary weer aan het werk gegaan. Ook Ron probeert de draad weer op te pakken en beiden schakelen op hun automatische piloot over, verder in de taxiwereld. Deze wereld blijkt echter niet alleen zakelijk te zijn maar ook geen enkele compassie te hebben met de omstandigheden van de Schuurmans familie. Ron heeft door het verlies van zijn vader er eigenlijk geen zin meer in en Mary werkt zich –met haar gedachten volledig ergens anders– over de kop. De boekhouder treuzelt om het bedrijf van een vof over te zetten naar een bv omdat het in de loop der jaren aardig gegroeid is. Er worden foutjes gemaakt, het gaat niet goed en na twee jaar houdt Mary het voor gezien en blijft er niets anders over dan het bedrijf failliet te laten verklaren. Pas daarna vallen er blauwe enveloppen bij Mary in de brievenbus. De fiscus vordert een aanzienlijk bedrag omdat het (nog steeds) geen bv is.

Mary heeft echter niets overgehouden en is nu haar zaak, baan en man kwijt. De fiscus blijft echter meedogenloos en eist, elke bemiddelingspoging ten spijt, veel geld.

Ron is na het overlijden van Henk weer bij zijn moeder gaan wonen. Zijn relatie was toch uit en zijn moeder was maar alleen. Hij stopte eerder in het taxibedrijf dan Mary en pakte weer een vakstudie op om aan een nieuwe fase in zijn leven te gaan werken. Werken was hij niet vies van en hij had er weer zin in. Op 7 mei 2011 gaat Ron met zijn vriendin en zijn neef naar een verjaardagsfeestje in de buurt. De gezellige avond wordt verstierd door een gast die niet echt in en bij het gezelschap past. Het gesar van de 'gast' wordt een van de bezoekers al te veel en die stapt ten gevolge daarvan op. Nu blijkt Ron aan de beurt. De 'gast' begint tegen Ron over zijn vader. Dat was ook maar een loser en had een prutsbedrijf nagelaten; het was niet voor niets failliet nu, enz. De huisheer vindt het gedrag ook welletjes en 'mijnheer' wordt door enkelen uit het pand gezet. Alle plezier was echter bij Ron verdwenen door het nare gesprek over zijn vader en de teloorgang van het taxibedrijf. Het gezelschap besluit naar huis te gaan om dan daar maar een biertje te drinken. Buiten aangekomen wordt Ron onverhoeds overvallen door de op hem wachtende 'gast'. Veertien messteken, waarvan er één fataal blijkt te zijn, maken een einde aan het leven van Ron. De vriendin van Ron wordt door die actie in haar keel getroffen en raakt een deel van haar borst kwijt.

De 'gast' zat waarschijnlijk onder de cocaïne en alcohol, maar dat is dan ook waarschijnlijk, naar de beoordeling van de feestgangers. 'Het slachtoffer wordt helemaal opengehaald en gescreend' zegt Mary, maar als mijnheer geen medewerking geeft mag er niets gecontroleerd worden, een schande'. In de eerste zitting wordt er 25 jaar geëist. De uitspraak is 20 jaar en verder niets. Als verdachte had hij evenmin mee willen werken aan een observatie in het PB-centrum. 'Maar daar is overheen te komen', zegt Mary, 'dan zou ik tegen de tachtig jaar zijn en maak ik hem waarschijnlijk niet meer mee, maar nu...vreselijk'. In hoger beroep wordt de eis 20 jaar en de uitspraak 12 jaar. 'Dat is de helft van hoe we eerst zijn begonnen....snap je wat ik bedoel', vraagt Mary me.

Die jongens van de clan die Henk hebben belaagd kwam ik eerst nog wel eens tegen. Ik was zo kwaad op ze... 'Ik heb vaker gedacht dat als ik ze met de auto tegen zou komen ik net doe of ik ze niet zie, alsof ik de andere kant op kijk en dan gewoon doorrijden, erg he'? Ik heb toen het winkelcentrum maar gemeden waar zij rondhingen en nu zou ik de dader denk ik niet meer herkennen; 'het is inmiddels toch zeven jaar geleden' aldus Mary. 'Zulke gevoelens heb ik nu gelukkig niet meer zo'. Ik heb dankbaar gebruik gemaakt van de verwerkingsweekenden in Doorn. Ik wist dat ik iets moest doen met mezelf. Ik ben gewend maar door te gaan en nergens voor te buigen, maar besepte dat ik er niet verder mee kwam. En niets doen lost niets op. Het is wel hard werken, maar ze krijgen je wel bij je gevoel. Die therapie heeft me uiteindelijk goed gedaan. Ook heb ik op mijn blog de hele geschiedenis van me afgeschreven. Alleen daarvoor heb ik het blog <http://maryschuurman.wordpress.com> opgezet. Ook dat gaf me lucht, hoewel ik geen echte schrijver ben, het ging me goed af. Lezen deed ik veel, maar dat gaat niet meer. Ik heb de krant opgezegd; die las ik niet meer. Films kijk ik niet meer. Het gaat niet, wanneer er onverwachte dingen in voor komen slaap ik niet meer. In de krant staat toch voornamelijk ellende. Zo gauw er iets voorbij komt dan ben ik van de leg, dus bescherm ik me daar tegen.

De vordering van de belasting is nog steeds niet opgelost en hangt me nog steeds boven het hoofd. Niemand kon me helpen, althans, niemand wordt als gesprekspartner door de belastingdienst geduld in verband met de wet op de privacy. Er is van alles geprobeerd maar zij accepteren geen intermediair. Ik ben gewend hard te werken, 24 uur per dag en dat 7 dagen in de week, zoals dat met een eigen taxibedrijf gaat. Het eerste half jaar na de ontbinding van de zaak was welkom voor me en kon ik op adem komen. Maar toen wilde ik toch wat doen. Ik moet ook wel en ben gestart via internet een bedrijfje op te zetten met hoogwaardige kleding en beddengoed.

<http://www.inforet.nl>

Dat gaat mondjesmaat maar het lukt me in ieder geval. Ik moest voor de gemeente een bedrijfsplan schrijven; omdat het een milieu-achtergrond heeft, ondersteunen ze het. Jammer is dat alle revenuen vooralsnog door de belastingdienst worden geïnd. Maar het gaat me lukken.

Ron was dus die vier voorgaande jaren weer bij mij komen wonen. Het was steeds gezellig, uren hebben we zitten praten, ook over de dood van zijn vader natuurlijk. Hij zou in juni klaar zijn met de opleiding van hoefsmid en ging met dieren werken, dat was een openbaring voor hem. Dat gaf hem een nieuw stukje geluk, hij bloeide er door op. Ron was een echte lieverd, het was een mooi mens van binnen. Er zat niets oneerlijks in hem. Anderen konden op hem rekenen, hij stond altijd voor iedereen klaar. Voor mij was hij zorgzaam. Voor zijn nichtjes probeerde hij de rol van hun opa die ze moesten missen, over te nemen. Donderdags kwam hij altijd lunchen omdat dan de twee kinderen van mijn dochter hier zijn. Dat vond hij geweldig om mee te maken. Met mijn demente vader ging hij regelmatig koffie drinken. Hij nam ook een dog en vroeg mij of ik het voor een half jaartje goed vond voordat hij een eigen woning zou gaan betrekken. Daar was hij dus mee bezig en dan blijf je uiteindelijk met twee van die bakbeesten zitten. Maar ze zijn wel echt lief.

Yutah, die grijze is heel gevoelig. Ze voelt het aan wanneer ik verdrietig ben en legt dan haar kop tegen me aan. Die ander, Zazou, is vrolijker en wil me juist mee uit het huis trekken. Je bent daardoor gelukkig niet alleen. Je moet ze immers verzorgen en er mee naar buiten gaan. Ze volgt me overal, is altijd bij me. Zij hebben me er ook doorheen getrokken. En verder moet je het toch zelf doen. De eerste maanden heb ik wel medicijnen gekregen van mijn dokter, maar daar ben ik snel mee gestopt. De laatste keer dat ik het geslikt heb was bij de laatste rechtszitting. Daar had ik het nog even nodig. Ik heb toen een foto van Ron kunnen opstellen. In eerste instantie bij de zitting in Lelystad mocht het alleen tijdens mijn 'verklaring'. Maar bij de beroepszaak in Leeuwarden mocht het tijdens de gehele zitting. Zijn foto stond fier op een prominente plaats en werd ook naar de dader gedraaid. Die wilde of durfde er niet naar kijken; dat vond ik gaaf. Ik dacht 'mijn Ronnie is ook een mens en

dat heeft hij verdiend'. 'Weet je wat ook frappant is' vervolgt Mary, 'zowel bij Henk als bij Ron is de dader door dezelfde advocaat verdedigd, typisch he? Als ik ergens een hekel aan heb dan is het aan dat gedraai van die advocaten in dergelijke strafzaken. Tjonge, wat kunnen die gasten liegen. En je mag op al die leugens niet reageren'.

Afgelopen weekend ben ik voor het eerst een weekend met mijn zus en dochter weggeweest. Ik zag tegen die verplichte rust op. Als je thuis in je ritme zit en genoeg werk voor handen hebt dan ga je volgens mij niet zo gauw piekeren. Daar was ik vooraf bang voor maar het is me gelukkig goed bevallen zodat ik weet dat het voor herhaling vatbaar is. Ik merk nu dat ik weer wat verder ben, ja, ik ben een doorzetter en laat me niet kisten, niet door de belastingdienst en zeker niet door de daders'.

Rien Verbiest

(gedicht)

Een paard m'n beste vriend

De band met een paard is anders dan met een mens. Ze zeggen dat er geen band kan zijn maar dat is nonsens, een paard luistert naar je wat je hem ook vertelt. Een paard houdt van je en luistert naar je dat is het enige wat telt!

Bij een paard voel ik me altijd blij. Vooral als die lieve ogen je aankijken vanuit de wei. Niemand kan mij begrijpen behalve jij door alleen al naar me te kijken.

Ook al zijn het dieren ze geven me veel geluk. Veel meer dan mensen want die maken alles stuk....

*Ik sta er dan al een uur.
Was echt helemaal overstuur.
Door m'n paard ben ik weer vrolijk.
Ik kan me geen betere vriend wensen, hij is liever dan de meeste mensen!*

<http://www.gedichtenstad.nl/dieren-gedichten/een-paard-men-beste-vriend.html>

LEUSDEN aanstaande 8 NOVEMBER

Sjef van Gennip is sinds 2004 voorzitter van de raad van bestuur van Reclassering Nederland. Reclassering Nederland is met 2.000 medewerkers de *grootste* reclasseringsorganisatie van ons land die zich bezighoudt met volwassenreclassering. 'Werken aan een veiliger samenleving' is de missie.

Reclasseringswerkers zetten zich hier dag in dag uit voor in. Dat doen zij door gedrag van delictplegers positief te beïnvloeden, met zachte én harde hand. Alleen door in te zetten op gedragsverandering van daders wordt Nederland duurzaam veiliger. Reclasseringscontact is niet vrijblijvend: niet luisteren betekent in het uiterste geval detentie. Het reclasseringswerk richt zich al lang niet meer uitsluitend op de verdachte of veroordeelde. De context waarin de reclassering werkt is net zo belangrijk. De impact van het delict op slachtoffers, de buurtbewoners van een dader, maatschappelijke en politieke sentimenten. Het vraagt van de reclassering een continue dialoog met haar omgeving. Wat doet Reclassering Nederland en werkt het eigenlijk wel? Over die vragen gaat Sjef van Gennip 8 november graag met u in gesprek.

FAMILIEDAG 2014

Naast de decemberbijeenkomst is de zomerse familiebijeenkomst, dé smaakmakende bijeenkomst van onze vereniging. Ook dit jaar was er veel belangstelling voor het bezoek aan het Openluchtmuseum. Zelf was ik er al jaren niet meer geweest. Ik kende het nog vanuit de tijd dat ik het met mijn kinderen bezocht en dat is al een kwart eeuw geleden. Er bleek ook veel veranderd te zijn in die zin, dat er veel was bijgekomen.

Een prachtig museum wat vanuit de opzet van 'alles in de buitenlucht', meer weg heeft van een gemoedelijk dan een museum. Het ochtendprogramma was een rondleiding met ervaren vrijwilligers die van alles wisten te vertellen van hoe men vroeger leefde met al zijn gebruiken en gewoonten. Ons groepje had een rondleidster die ons heel veel spreuken en spreekwoorden wist te verklaren aan de hand van fysieke voorbeelden. Donders interessant was dat!

Na de lunch kreeg iedereen gelegenheid om zelf het park te verkennen. Her en der zag je eenlingen, stelletjes en kleine groepjes, al neuzend hun weg zoeken.

De oude elektrische tram is erg in trek.

Het museum bleek heel leerzaam en tevens ontspannend te zijn. Maar om alles goed en bewust in je op te nemen, is één middagje te weinig. Na het vrije programma volgde er nog een borrel en een gezamenlijke maaltijd. Ik kan de achterblijvers verzekeren dat wij allen, goed gelaafd, maar meer nog een bijzonder fijn gevoel van samenzijn in een bijzondere ambiance, mee naar huis namen. Een applaus voor de organiserende vrijwilligers is hier op zijn plaats. Dank jullie voor deze dag mensen!

Rien Verbiest

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

Bas Stoker † 07-04-2000 (25)

Bas Stoker vindt na een aantal woelige jaren eindelijk rust, maar dat wordt ruw afgebroken door een jaloerse ex. Voor zijn geluk betaalt hij de prijs met zijn leven; en de dader beneemt zich van het leven. Een triest drama.

Op 7 april 2000 bezoekt Lidy van Overhagen haar aanstaande schoondochter Desiree. Bas en Desiree hebben sinds drie jaar een relatie en ze zien het helemaal in elkaar zitten. Lidy staat in het gat van de deur nog even met Desiree te praten wanneer een man haar onverhoeds ondersteboven loopt en de deur voor haar neus dichtslaat. Het gaat allemaal zo verschrikkelijk snel dat Lidy nog verbaasd naar de dichte deur staart en beseft dat er iets goed mis is. Ze hoort geschreeuw en een knal, ze kan de deur niet meer open krijgen en loopt vertwijfeld voor het pand langs.... ze had toch een pistool gezien in zijn hand?

Lydy heeft twee kinderen, een dochter Ciska (1973) en zoon Bas (01-07-1974) en ze is op dat moment al een tijdje zonder partner. Ze heeft vele woelige jaren met Bas achter de rug; niet dat Bas bewust de donkere kant van de samenleving opzoekt maar wel de randjes van wat als normaal beschouwd wordt. Dat maakt het leven van Lidy niet altijd gemakkelijk, maar ze blijft in haar zoon geloven en het tij keert zich wanneer hij, eindelijk volwassen, Desiree ontmoet. Na een tijdje van verliefdheid trekt hij bij haar in. Haar twee kinderen, Mitcell (1987) en Rochelle (1992), zijn gek op hem en raken zeer aan hem gehecht. Er ontwikkelt zich een gelukkig gezinnetje. De jaloerse ex van Desiree geeft zo nu en dan

signalen af van ergernis en wraak. Kennelijk was hij het die banden had lek gestoken en de box een keer in de brand had gestoken. Het besef dat zijn 'ex' inmiddels een close gezin heeft, bleek onverdraaglijk voor hem.

Op het moment dat de 'ex' het pad naar de deur oprende, heeft Desiree hem al gezien en rent naar binnen. Bas schrikt en staat op om te zien wat er aan de hand is en wordt direct geveld door een schot uit zijn vuurwapen. Terwijl Bas ter aarde stort geeft 'de ex' zijn jongste dochter die met wijd open ogen het tafereel aanschouwt een zoen en kijkt of hij zijn ex nog kan achterhalen. Die is via het keukenraam naar buiten gevluht. Rochelle vlucht haar moeder verbijsterd achterna. Na enige tijd beneemt 'de ex' zichzelf door het vuurwapen van het leven.

'Dat is eigenlijk wel een geschenk', zegt Lidy, 'anders had mijn schoondochter nooit meer vrijuit kunnen leven'. Mitchel was op dat moment gelukkig niet thuis en baby Desmond (1999), het zoontje van Bas, lag boven in zijn wiegje. Maar Rochelle heeft dus wel alles meegekregen. Sinds die tijd hebben wij een heel groeiproces meegemaakt. Er is veel gepraat met hun moeder en vooral ook over de vader van de oudste twee. Het was ondanks de dader tóch hun vader en waarom doet zo iemand dat dan? Hoe kan iemand in een toestand geraken om zo iets vreselijks te doen? Dan moet je wel ziek zijn in je hoofd. Zo hebben we het benaderd met de nodige mildheid en begrip. Op dat moment was ik al een tijdje alleen, Ciska was al langer het huis uit. Achteraf ben ik toch wel een jaar of vier, vijf, in shock geweest. Gelukkig hadden we niets met Justitie te maken en werden in die zin niet meegetrokken in (straf)zaken die alleen maar afleiden, maar het was niettemin zwaar. Na een jaar heb ik mijn huidige man ontmoet. Vooral dat eerst jaar was heel moeilijk. Gelukkig heeft Aard een relativerend karakter en kon blijvend afstand houden van het verterende verdriet. We hebben heel veel gepraat en zijn er langzamerhand uitgekomen. Hij heeft me geholpen met het ontnemen van mijn idee om het verdriet van de kinderen te verlichten. Andermans pijn kun je nu eenmaal niet opvangen en iedereen heeft zo zijn eigen proces te doorlopen. Ik zelf heb me wel lang snel onveilig gevoeld. Ik had geen vertrouwen meer in mensen, in de kerk, in mezelf. Ik was

al jaren bij het Leger des Heils. Maar ook mijn vertrouwen in het Leger raakte ik kwijt. Men herkent persoonlijk verdriet en dus een trauma, niet echt. Men ging er vanuit dat slachtoffers zelf maar aan de bel moeten trekken. Maar ik zit nu eenmaal niet zo in elkaar dat ik om hulp roep, dat ik aandacht mag vragen. Ik ben zelf een doener en verwacht dan eigenlijk ook een initiatief van anderen. Ik voelde me met mijn rug tegen de muur staan, vertwijfeld en in afwachting.

Vorig jaar heb ik meegedaan aan het trauma-verwerkings-project vanuit de Universiteit van Groningen. Ik heb acht EMDR sessies meegemaakt en je voelt je na elke sessie totaal leeg. Jammer genoeg waren die acht sessies het maximaal toegestane. Ik vond het jammer dat het daarmee ophield. Ik voelde me opeens schuldig omdat ik geen schuldgevoel meer ervoer. Ik heb er geleerd volledig los te laten.

Inmiddels kampt Cisca met naweeën. Die heeft, omdat ze er vlak bijwoonde, indertijd ook alles meegekregen. Ze hoorde het schot en zag haar schoonzus vertwijfeld vluchten. Ze kon er verder niet bij omdat de plek direct afgezet werd. Ze verloor haar vader toen ze achttien jaar was en dat verlies komt nu weer door een opeenstapeling van de scheiding van haar vader met Lidy, naar boven. Hopelijk heeft ze baat bij de huidige therapie die ze volgt. Zo blijven er zich altijd wel, zo nu en dan, naweeën binnen de familie afspelen.

Sinds twee en een half jaar ben ik met pré-pensioen, mijn man is al langer met pensioen. Hoewel ik door die vervroegde uittreding wel minder geld heb, boffen we omdat we door mijn laatste baan bij de NS, vrij kunnen reizen. En dat doen we dan ook vaak. Ook reizen naar het buitenland pakken we regelmatig mee, we hebben al heel wat van de wereld gezien en kunnen er geweldig van genieten. Mijn man heeft twee dochters en daarvan hebben we vier kleinkinderen. Het is een hele grote familie als we met zijn allen bij elkaar zijn. We zijn laatst met de gehele familie, alle kinderen, kleinkinderen en nog een oma, een paar dagen op vakantie geweest. Dat was heftig maar o zo leuk. We zijn een fijne hechte familie en heel blij met elkaar. We hebben onze draai echt weer gevonden in het leven.

Ondanks dat het vertrouwen in het Leger als instelling niet voor de volle honderd procent is teruggekomen, kan ik daar toch zinvol mijn bijdrage leveren. Daar, maar ook elders in de samenleving kan ik mijn ei kwijt. Ik ben zeer sociaal ingesteld, heb ook behoefte aan mensen om me heen en om met mensen te werken. Ik bezoek zieke mensen of mensen die contactarm zijn. Ik moet er niet aan denken om te veel aan huis gebonden te zijn. Laat mij maar zinvolle dingen doen. Dat is mijn bestemming, zo voel ik dat. Je hebt een vrije wil om te doen en laten wat je wilt; dit is wat ik wil. Alles is in die zin ook (voor-) bestemd.

Dingen zijn zoals ze zijn. Ik weet niet of het ook zo bedoeld was voor Bas. Of hij zo zijn leven zou beëindigen? Als moeder heb ik altijd instinctief het gevoel gehad dat hij niet oud zou worden. Bas zelf zei ook steeds van 'ik word niet oud'. In zijn pubertijd zocht hij zó de grenzen op; dat moest wel een keer verkeerd aflopen. Hij was groot en sterk, ging geen confrontatie uit de weg. Hij was een hele moeilijke puber voor me, terwijl ik als moeder er alleen voor stond. Maar wie denkt daar nog aan terug als hij een volwassen man wordt en zijn verantwoordelijkheid neemt. Zijn geliefde vindt, een zoontje op de wereld zet, volledig voor het gezin kiest, weer gaat studeren en aan het werk gaat. Dan denk je niet meer aan dat eerdere idee van niet oud worden. Het was dus een volslagen verrassing. Voorbestemd? Ik weet het niet, ik moet het overlaten. Aard is ongelovig. Dat levert dus wel eens strijd op, gezonde strijd welteverstaan. We kunnen elkaar goed begrijpen en respecteren elkaar. Ik geloof wel in een God, een algehele God, die ook in jezelf zit. Ik heb lang gedacht dat de Bijbel een soort geschiedenisboek is, maar ik begrijp steeds meer de kern van de verhalen en die doen me wel wat. Je kunt er over nadenken en er ook iets aan hebben, iets mee doen. Je kunt er veel van normen en waarden uit halen die voor je belangrijk zijn. Met alle respect voor eenieder die daar anders over denkt maar toch....

Laatst hadden we bij het Leger een onderwerp over 'Engelen'. Daar kan ik dus niks mee. Ook een altaartje zegt me niets. Een altaartje voor Bas? Neen, hoeft ik niet, ik ben niet zo van uiterlijk vertoon, meer van het innerlijke..... hier van binnen, daar zit hij, voor goed.

Rien Verbiest

HET ALTAARTJE VAN.....

Ron Schuurman en zijn vader Henk

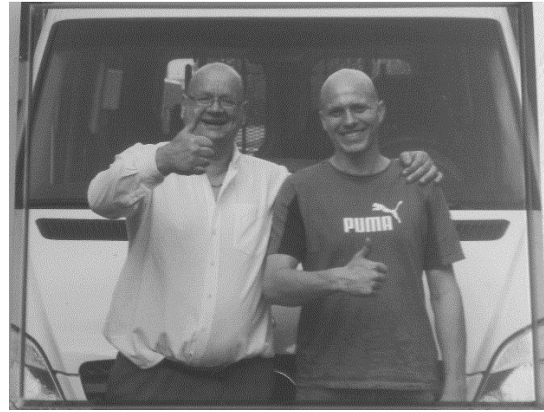
Het altaartje is eigenlijk onbewust ontstaan. De foto's van Henk en Ron stonden oorspronkelijk op hun kisten. Ik heb ze na de begrafenis respectievelijk op een plank aan de wand in de woonkamer gezet. Later kreeg van mijn kleinkinderen een roos en daarna nog één, die heb ik bij de foto's gezet en zo kwam er steeds wat bij. Met Kerst hang ik er dingetjes aan en dan zeg ik, 'gewoon meedoen jongens, ff kerstviëren' en zo word het aangevuld.

Maar in mijn werkkamer hangt een foto van beiden die veel meer voor mij betekent. Die foto is drie dagen voordat Henk overleed genomen. We hadden een nieuwe taxibus gekocht en ze poseerden daarvoor, hier voor de deur. Die foto doet mij meer dan die bij het ontstane altaartje maar dat doe ik ook niet weg, dat kan ook weer niet. Ik heb het origineel laten uitvergroten. Henk had een ketting om toen hij overleed en die heeft Ron later overgenomen. Dus beiden met het zelfde sieraad, het is wel een beetje vreemd maar het betekent toch ook weer wat. Na de dood van Ron heb ik hem aan mijn schoonzoon gegeven en die wil hem niet om en dat begrijp ik ook wel weer. Hij zei tegen me 'vind je het niet erg wanneer ik hem niet omdoe...doe er maar wat mee hij is voor jou'. Ik heb ook wel eens gedacht ik gebruik hem zelf door hem wat kleiner te maken maar het is ook niet zo belangrijk, het is maar materie.

Als ik 's morgens in mijn werkkamer kom kijk ik mijn beide mannen gelijk aan; ze steken hun duim naar me op en ik hoor ze dan zeggen 'kop op meid, je doet het goed'. Dat betekent dus heel veel voor mij.

Mary Schuurman

Ron en Henk Schuurman

NOODWEER

Geweldgebruik is een delict, maar er zijn bijzondere gevallen. Zoals wanneer een burger zich met geweld verdedigt tegen een overvaller, of wanneer een politieambtenaar geweld toepast.

Wie geweld gebruikt tegen een ander om zichzelf te verdedigen, kan in bepaalde gevallen een beroep doen op noodweer: 'Niet strafbaar is hij, die een feit begaat, geboden door de noodzakelijke verdediging van een eigen of een anders lijf, eerbaarheid of goed, tegen ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding' (art 41 Str). In dergelijke situaties doet de politie strafrechtelijk onderzoek om vast te stellen wat er precies is voorgevallen.

Voor deze gevallen stelde het College van procureurs-generaal in 2012 de Aanwijzing handelwijze beroep op noodweer op. Met als toelichting: 'In het geval er inderdaad sprake is van een situatie waarin een burger zich genoodzaakt ziet zich te moeten verdedigen, dient het openbaar ministerie recht te doen aan de bijzondere omstandigheden waarin betrokkene zich bevindt. Immers, deze burger ziet zich ongevraagd geconfronteerd met een aanranding of dreigend gevaar. Dat doet zich meest pregnant gevoelen indien de burger wordt geconfronteerd met een aanranding in zijn meest persoonlijke omgeving zoals een woning, het bedrijf of het bijbehorend erf'.

Uit Blauw 28 juni-nr. 6 'Goorloofd Geweld'

Commentaar:

Het is te hopen dat de aanwijzing van 2012 meer 'recht' doet spreken dan in de situatie van 2007 bij het ombrengen van Henk Schuurman!

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Een vorige keer vertelde ik je dat het lijkt alsof de tijd sneller gaat als je ouder wordt. Maar soms lijkt het ook wel eens alsof de tijd stil staat. Dit schrijf ik in de dagen na de dag van nationale rouw. En kijkend naar de indrukwekkende beelden op de televisie, leek het alsof inderdaad de tijd stil stond.

Op de televisie was eigenlijk alleen maar beeld en volgens mij is televisie zo ook bedoeld: zien wat ver weg gebeurt. Zelden heb ik zo aan de beeldbuis gekluisterd gezeten als die middag en een deel van de avond. Zelden heb ik zoveel respect betoond zien worden. En ik was alleen nog maar toeschouwer! Ik ken niemand die in het vliegtuig naar Kuala Lumpur heeft gezeten. In mijn naaste omgeving ook niet en toch greep het me aan. Direct al toen het eerste vliegtuig uit Charkov aan kwam vliegen. En toen het tweede. Even later vielen de motoren stil en werd het oorverdovend stil. Zo perfect georganiseerd en tot in de puntjes gedisciplineerd uitgevoerd als de ceremonie op het vliegveld in Eindhoven was, zo onvoorbereid waren alle acties onderweg toen de 40 rouwauto's naar Hilversum reden. Mensen op viaducten, auto's die op de snelweg zomaar stilstonden. Links of rechts, het maakte niet uit en er ontstond geen chaos, er kwamen geen ongelukken van. Een land dat op deze manier reageert op een onmenselijke daad, in zo'n land wonen wij!

Maar wat zou je ervoor over willen hebben om de tijd terug te kunnen draaien naar voor het rampzalige moment van de catastrofe. Wat zou je graag willen dat het nog voor die tijd was, toen alles nog gewoon was. Wat zou je graag willen dat het nooit gebeurd was.

En af en toe de gedachte: wat als het vliegtuig een paar uur vertraging had gehad? Wat als je geliefde een dag later was gegaan? Maar het zijn zinloze vragen. Toen het met Maaïke net gebeurd was, hadden we die gedachten ook: als ze nou die avond wat eerder weg gegaan was... Maar een van onze kinderen zei: "Ophouden met als, want het is niet zo. Met als kun je de hele wereldgeschiedenis veranderen."

Wil, rond deze gebeurtenissen tollende vragen door mijn hoofd, maar ik eindig toch met een hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Ook ik heb aan de beeldbuis gekluisterd gezeten de afgelopen week. En zelden ook heb ik zoveel respect betoond gezien als in het geval van de honderden doden bij de vliegcrash. Dat is goed, dat is troost voor de nabestaanden, daar kunnen zij tijdens de komende jaren die hen in het rouwproces storten, regelmatig kracht uit putten. En ik ben blij dat we in dit land leven, waar gewone mensen betrokken zijn bij het verdriet van hun naasten.

Tegelijkertijd bekwam mij het gevoel van, je kunt beter met honderden tegelijk gaan, dan in je eentje, zoals Caroline, wier lichaam na drie maanden pas thuis werd gebracht. Drie maanden van nachtmerries en wanhoop, die mij toen afhielden van een respectvol afscheid en van rouwen. Niets liever wilde ik dan haar begraven, waardig afscheid nemen. In plaats daarvan werd zij in een smerige kist met een gore grijze deken erover heen bij de grens bij Hazeldonk afgeleverd. Vervloekt heb ik in die periode de instanties die zo traag werkten waardoor pas na drie maanden haar lichaam naar Nederland kwam. In mijn eentje vocht ik tegen muren die ik niet kon slechten. Dat alles heeft mij beschadigd.

Acht jaar later kreeg ik het hangertje terug, dat om de hals van Caroline had gehangen. Aanvankelijk de enige manier waardoor ze geïdentificeerd kon worden.

Dit kwam allemaal weer naar boven toen ik keek naar de prachtige respectvolle wijze waarop deze slachtoffers werden thuisgebracht. En door mijn tranen heen ebde de woede weg, en kon ik meevoelen met de achterblijvers, kon ik weer verder kijken dan mijn eigen verdriet.

Achttien jaar later 27 juli, de dag die ik zelf heb vastgesteld als overlijden van Caroline. Ik maakte een groot bloemenhart van rozen en legde dat op haar graf. Een stille serene plek zonder oorlog en geweld.

Hartelijke groet, Wil

WIJ HERDENKEN IN OKTOBER, NOVEMBER EN DECEMBER 2013

<i>Martine Haan</i>	* 02-10-1980	† 16-03-1997
<i>Isabelle Kwakernaat</i>	* 04-10-1993	† 20-06-2008
<i>Raymond Kuiper</i>	* 08-10-1968	† 16-07-2009
<i>Patty Sablerolle</i>	* 09-10-1977	† 01-10-2000
<i>Suzanne Martens</i>	* 09-10-1983	† 02-11-2008
<i>Rick Geelen</i>	* 10-10-1987	† 17-03-2012
<i>Judith Beelen</i>	* 14-10-1966	† 03-11-1985
<i>Quincy Schumans</i>	* 15-10-1993	† 02-09-2010
<i>Dario Britvec</i>	* 18-10-1969	† 02-02-2003
<i>Esther Sinke</i>	* 26-10-1979	† 30-08-2005
<i>Noëllie Blondelle</i>	* 28-10-1967	† 17-02-2004
<i>Rick Haster</i>	* 04-11-1961	† 22-02-2008
<i>Bart Postma</i>	* 06-11-1966	† 12-05-2001
<i>Annemarie Sluijs</i>	* 07-11-1977	† 12-12-2006
<i>Rudij Oordt</i>	* 08-11-1961	† 30-07-2004
<i>Lidewij Zegers</i>	* 15-11-2001	† 24-02-2008
<i>Joanne Noordink</i>	* 17-11-1981	† 11-12-2008
<i>Johnny van Wanrooy</i>	* 19-11-1982	† 27-12-2006
<i>Saskia Hellendoorn</i>	* 23-11-1980	† 02-02-1999
<i>Stephan Buczynski</i>	* 24-11-1986	† 13-01-2013
<i>Ellis Windhorst</i>	* 24-11-1976	† 19-06-2002
<i>Lorraine Vanessa Wijnberge</i>	* 25-11-1981	† 29-06-1985
<i>Jari van Peer</i>	* 25-11-2004	† 28-12-2004
<i>Linda Rijsbergen</i>	* 27-11-1970	† 19-01-1993
<i>Najwa Anfield</i>	* 28-11-1992	† 27-11-2001
<i>Carmine Barberio</i>	* 28-11-1984	† 30-05-2004
<i>Mariska Esmeralda Mast</i>	* 30-11-1984	† 22-08-2008
<i>Janine Smeets</i>	* 01-12-1967	† 24-11-1994
<i>Jeanny Wagemans</i>	* 04-12-1986	† 07-01-2005
<i>Melissa Ulrich</i>	* 04-12-1986	† 23-05-2006
<i>Floris Sebregts</i>	* 07-12-1970	† 14-12-1996
<i>Patricia Bouwens</i>	* 09-12-1977	† 09-11-2003
<i>Robbert Tjong Kim Sang</i>	* 20-12-1969	† 24-08-2003
<i>Frank Hermsen</i>	* 24-12-1984	† 21-11-2004
<i>Sabrina Bout</i>	* 28-12-1986	† 06-06-2011
<i>Bram van Embden</i>	* 28-12-1980	† 12-07-1983

Martine Haan

Isabelle Kwakernaat

Raymond Kuiper

Patty Sablerolle

Suzanne Martens

Rick Geelen

Judith Beelen

Quincy Schumans

Dario Britvec

Esther Sinke

Noëllie Blondelle

Rick Haster

Bart Postma

Annemarie Sluijs

Rudij Oordt

Lidewij Zegers

Joanne Noordink

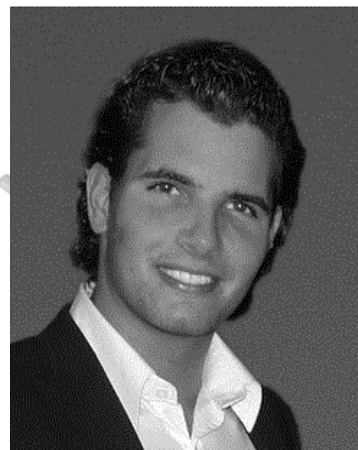

Johnny van Wanrooij

Saskia Hellendoorn

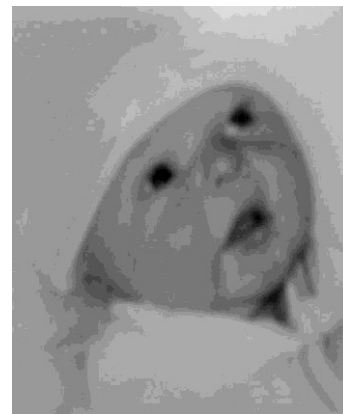
Stephan Buczynski

Ellis Windhorst

Lorraine Wijnberge

Jari van Peer

Linda Rijsbergen

Najwa Anfield

Carmine Barberio

Mariska Esmeralda Mast

Janine Smeets

Jeanny Wagemans

Melissa Ulrich

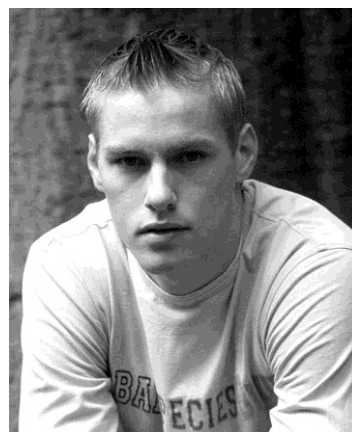
Floris Sebrechts

Patricia Bouwens

Robbert Tjong Kim Sang

Frank Hermsen

Sabrina Bout

Bram van Embden

PELGRIMAGE 5

Het altaar in een kerk is vanouds een heilig object. Daarmee heeft het iets mystieks; iets om met een Goddelijk accent te ervaren. Het altaartje zoals wij dat binnen onze doelgroep kennen en koesteren, heeft iets intiems. Het wordt in eerste instantie gecreëerd om het gevoel te krijgen, met dat wat niet mystiek is, maar meer een deel van jou zelf is. Echter omdat dat deel niet meer fysiek tastbaar is, wordt het vorm gegeven door middel van de uiterlijke vorm van een altaartje en de 'relikwieën', die bij die geliefde behoorden. Dat doen we niet in een kerk maar gewoon thuis, daar waar die geliefde ook zijn plek had. Zo'n huisaltaar heeft dan ook een heel andere dimensie dan een kerkaltaar. Het is alleen voor jou en/of voor hen in directe omgeving die eveneens een band hebben met die geliefde. Je zou kunnen spreken van een micro-niveau ten opzichte van het macro-niveau bij het altaar in een kerk. Daar waar het voor iedere kerkbezoeker, voor ieder wat wils in zijn gevoelens, toegankelijk is. Voor ieder die het mystieke wil opzoeken met wel een Goddelijk herkenningspunt.

Noch thuis noch in een besloten omgeving als de kerk kennen we ook nog het OUTDOOR-altaar

Het OUTDOOR altaar

Het outdoor altaar kan overal in de buitenlucht voorkomen, niet in een omsloten vertrek. Veelal is een outdoor altaar min of meer een verlengstuk van wat het kerkelijk altaar betreft. Ofschoon een altaar niet naar zichzelf verwijst, verwijst het meestal naar een persoon (veelal

een heilige) waar het voor is opgericht. Of het kan zijn opgericht naar aanleiding van een gebeurtenis of een voorval, het kent in ieder geval een 'object'.

Voor de Orthodox-Christelijke culturen (neem Griekenland) kennen veelvuldig de betekenis van het outdoor altaar in de vorm van traditionele mini-kerkjes. Op vele markante plekken in het straatbeeld, is een mini-kerkje te zien. Mijn inziens om het Goddelijke van het Universum dichterbij de mens te halen. Om op elk moment weer herinnerd te worden aan de kleinheid van ons mens zijn. Een richtpunt op dat wat meer is dan alleen ons fysieke bestaan in het nu. Ook zien we steeds vaker, dat daar waar iemand ten gevolge van een ongeval om het leven is gekomen, zich langzamerhand een outdoor-altaartje ontwikkelt. Ook bij enkele van onze VOVK-leden is sprake van een outdoor altaar. [Cocon juni 2013 met verslagen van *Marlies van de Kouwe en Minke en John Kleimeer*]

In vele culturen heeft het outdoor altaar een wezenlijke plek gekregen binnen de staande architectuur en infrastructuur. Een outdoor altaar is ook niet samen te vatten in bepaalde materialen, in één verschijningsvorm, evenmin de plek die het krijgt in de ruimte.

Het (outdoor) altaar gaat al eeuwen mee in zijn evolutie, samen met de mens, zijn geloofs-overtuiging, zijn cultuur en zijn omgeving.

Rien Verbiest

Overgenomen uit: **DJI Zien NR. 3**

GEEN VERLOF ZONDER SLACHTOFFERONDERZOEK

Interview / Goof van Gemert, directeur sector
TBS Gegeneerd: 04-06-2014

De Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) richt zich vooral op daders van strafbare feiten. De laatste jaren wordt ook steeds meer rekening gehouden met het slachtoffer.

Vroeger was het relatief simpel: DJI sloot veroordeelde daders voor bepaalde tijd op. En als de straftijd erop zat, kon de veroordeelde weer terug de maatschappij in. De tijden zijn veranderd. Steeds meer aandacht is er voor de slachtoffers of nabestaanden. Dat is op zich niet zo vreemd: iedere gedetineerde keert uiteindelijk aan het eind van zijn detentie – of eerder, in geval hij verlof krijgt – terug in de maatschappij. De kans dat dader en slachtoffer (of nabestaande), bij het verlof oog in oog met elkaar komen te staan, is niet groot, maar je kunt het niet uitsluiten.

‘Keer op keer blijkt dat slachtoffers aandacht vragen voor hun belangen’

Binnen de sector TBS vindt er sinds 2006 een slachtofferonderzoek plaats, voordat verlof wordt verleend. Bij de aanvraag van het verlof wordt gekeken naar de omstandigheden en de belangen van het slachtoffer. Bij iedere verlofaanvraag worden de slachtofferbelangen, het belang van de maatschappij en het resocialisatiebelang tegen elkaar afgewogen. De sector TBS van de DJI loopt hierin vóór op het gevangeniswezen en de reclassering, die de laatste tijd een slag maken met slachtofferonderzoeken.

Groot voorstander

Directeur van de sector TBS bij DJI Goof van Gemert (55) is altijd een groot voorstander van slachtofferonderzoeken geweest. ‘Ik vind het erg belangrijk dat slachtoffers en nabestaanden ook in de tijd dat de justitiabele is ingesloten, worden geïnformeerd, gehoord en beschermd waar nodig. Zo’n slachtofferonderzoek, waarin zowel de belangen van slachtoffers, die van de maatschappij als van TBS-gestelden een rol spelen, zorgt ervoor dat de omstandigheden en de belangen van het slachtoffer een vaste plek hebben bij de verlofaanvraag.’

‘Verlof zorgt voor onrust bij slachtoffers en nabestaanden’

Zodra de rechter een straf of maatregel aan een dader heeft opgelegd, is een belangrijk deel van het strafproces afgesloten. De verdachte is nu de veroordeelde. Met de straf is letterlijk ‘recht gedaan’, ook aan het slachtoffer en de maatschappij. Op het eerste gezicht kan ook het slachtoffer nu de zaak afsluiten en zijn/haar leven verder vervolgen. Dat is de theorie. ‘De realiteit is anders’, zegt Van Gemert. ‘Keer op keer blijkt dat slachtoffers aandacht vragen voor hun belangen. Als ze horen dat er zo’n verlof aan komt, zorgt dat vaak voor veel onrust en ongemak bij nabestaanden of slachtoffers. Soms zijn die gevoelens zó sterk, dat er zelfs om een gebiedsverbod wordt gevraagd, omdat zij een eventuele confrontatie niet aan zouden kunnen.’

Verplicht slachtofferonderzoek

Van Gemert: ‘Als een TBS'er met verlof gaat, dan dient de betreffende TBS-kliniek – een forensisch psychiatrisch centrum of FPC – een aanvraag in. Sinds drie jaar weten de betrokken organisaties elkaar steeds beter te vinden en dat is ook goed’, zegt Van Gemert. ‘TBS-klinieken moeten weten bij welke organisatie zij voor welke informatie terecht kunnen. In het geval van het verplichte Slachtofferonderzoek is dat het Informatiepunt Detentieverloop (IDV).’ Bij slachtofferonderzoeken gaat het ‘m vaak om de details’, legt de sectordirecteur uit. ‘Een dergelijk onderzoek levert een schat aan gegevens op. Zo kan de TBS-kliniek een hoop extra informatie te weten komen door contact te hebben met het slachtoffer, omdat iets meer dan de helft van de TBS'ers zijn slachtoffer maakt binnen de eigen familie- of kennissenkring. En ook de personen die de TBS'er bij het verlof begeleiden, willen zo veel mogelijk weten. Ik ben ook blij met organisaties als Slachtoffer in Beeld (SiB) die bijvoorbeeld voor pleegouders een grote rol kunnen spelen. Stel je voor dat een vader de moeder van zijn kinderen ombrengt en daarvoor is veroordeeld. De pleegouders van de kinderen willen dan graag van vader uitleg hebben. Ook is hij de bron voor gezinsgebeurtenissen uit het verleden, waarmee zij op hun beurt de vragen van de kinderen kunnen beantwoorden. Zo kan de familie weer verder.’

www.slachtofferinbeeld.nl/.../Slachtoffer%20in%20Beeld/.../geen-verlof-...

Gedicht
Nu ben je hier

*Liefde als opgeschreven woorden,
als ogen die mij aanstaren vanuit een andere
wereld.*

*De afstand tussen ons,
niet meer dan een gedachte*

Armen die elkaar omhelzen.

Nu ben je hier,

buiten valt de nacht.

Stralende sterren, ongehoorde stilte

*Er valt niets meer te zeggen,
enkel te zwijgen en te beminnen.*

Tijd, wat is tijd?

Ze bestaat hier niet.

Ik besta in jou en jij in mij.

De wereld,

wij sluiten haar buiten.

Want hier is ons paradijs.

In jouw ogen zie ik mezelf weerspiegeld

Jij bent het geheim van mijn ziel

Onze lippen spreken dezelfde taal

Onze harten hetzelfde verlangen

Teder en warm een kus op de wang.

Ik tel de dagen

*De afstand tussen ons,
niet meer dan een gedachte.*

Ik ga naar bed, en droom jou

En morgen...,

dan ben je een dag dichterbij.

Rob van der Knaap

RECTIFICATIE

In Cocon nummer 1 van maart 2014 staat het jaarverslag 2013 van de VOVK. Op pagina 4 onder het kopje Belangenbehartiging staat dat bestuursleden een of meerdere keren overleg hebben gehad met ... het 'Fonds Gewelddslachtoffers'.

Uiteraard wordt hier bedoeld:
het **Schadefonds Gewelddsmisdrijven**.

HET LIED VAN EEN KIND

Tholba Phanem **Bres 282** december 2013

Wanneer een vrouw van de Afrikaanse stam Ubuntu weet dat ze zwanger is, dan trekt ze de jungle in met een paar andere vrouwen en samen bidden ze en mediteren ze totdat ze bij 'Het lied van het kind' komen. Wanneer een kind wordt geboren dan komt de gemeenschap bij elkaar en dan zingen ze het lied. Wanneer het kind voor het eerst onderwijs krijgt dan komen de mensen bij elkaar en het kind zingt zijn lied. Als het kind volwassen wordt dan komen ze weer bij elkaar om te zingen. Wanneer het volwassen geworden kind gaat trouwen dan hoort hij zijn lied. Tenslotte, als de ziel deze wereld verlaat, dan komen familieleden en vrienden naar de overledene toe en, zoals bij de geboorte, zingen ze hun lied om hem te vergezellen op zijn 'reis'.

Aartsbisschop Desmond Tutu (1999): "*Iemand met Ubuntu staat open voor en is toegankelijk voor anderen, wijdt zich aan anderen, voelt zich niet bedreigd door het kunnen van anderen omdat hij of zij genoeg zelfvertrouwen put uit de wetenschap dat hij of zij onderdeel is van een groter geheel en krimpt ineen wanneer anderen worden vernederd of wanneer anderen worden gemarteld of onderdrukt.*"

Bij de Ubuntu stam is er nog een andere gelegenheid wanneer de leden van de stam het lied zingen. Als iemand een misdaad begaat of afwijkend sociaal gedrag vertoont, dan nemen ze hem mee naar het centrum van het dorp en vormen ze een cirkel om die persoon heen. Dan zingen ze 'je lied'. De stam erkent het feit dat de remedie voor antisociaal gedrag niet straf is, maar liefde en de herinnering van je ware identiteit. Wanneer we ons eigen lied weer herinneren, dan hebben we er geen behoefte aan om iemand pijn te doen. Je vrienden kennen 'je lied' en zingen het wanneer je het vergeten bent. Degenen die van je houden kunnen niet van hun stuk gebracht worden als je fouten maakt of als je een kant van jezelf aan anderen laat zien die niet zo prettig is. Ze herinneren je aan je schoonheid als je je lelijk voelt, je heelheid als je gebroken bent, je onschuld als je schuldig voelt en je reden van bestaan als je in de war bent.

Tholba Phanem, Afrikaans dichter

WAS HET DAT WAARD?

Franz Ferdinand † 28 juni 1914

Op 28 juni 1914 brengt Franz Ferdinand met zijn vrouw Sophie een bezoek aan Sarajevo. Na een eerdere mislukte poging hem om het leven te brengen, loopt student Gavrilo Princip het echtpaar alsnog tegen het lijf. Hij lost een aantal schoten en zowel Franz Ferdinand als zijn vrouw komen daardoor om het leven. Een maand later barst in volle hevigheid de Eerste Wereldoorlog uit.

Afgelopen 28 juli 2014, volg ik op de televisie de plechtige herdenking van het begin van de Grote Oorlog. Precies honderd jaar geleden begon de Eerste Wereldoorlog. Bij veel landen bekend als de Grote Oorlog en vooral in België betiteld als de 'Loopgraafoorlog'. Vier jaar lang lagen de centrale en geallieerde legers in de loopgraven muurvast tegenover elkaar. Miljoenen soldaten zijn gedood, gewond of vermist bij aanvallen die een doorbraak in de vastgelopen fronten moesten forceren; een doorbraak die pas in 1918 tot stand zou komen.

In 1876 had Oostenrijk-Hongarije, Servië geholpen om de Ottomanen te verdrijven. In 1878 werd de provincie Bosnië-Herzegovina bezet door Oostenrijk-Hongarije en in 1908 werd de provincie zelfs door het rijk, tegen de wil van Servië, geannexeerd. Buurland Servië wilde de provincie zelf graag annexeren om een groot Balkanland te vormen. Servië probeert onder de macht van Oostenrijk-Hongarije uit te komen. De Bosnisch-Servische nationalistische groepering de Zwarte Hand wilde aartshertog, Franz Ferdinand, uit de weg ruimen. Drie studenten werden getraind om deze terroristische klus te klaren.

Op 28 juni 1914 bracht Franz met zijn vrouw Sophie en bezoek aan Sarajevo. Eén van de drie studenten gooide een granaat die de aartshertog zelf nog net op tijd kon opvangen en weggooiden. Hierbij raakte een aantal mensen gewond. Eén van de drie studenten, Servisch nationalist Gavrilo Princip, had zich er al bij neergelegd dat de aanslag mislukt was en ging naar een bar. Franz Ferdinand gaf zijn chauffeur later die dag opdracht af te wijken van de route en een bezoek te brengen aan de gewonden in het ziekenhuis. Princip kwam uit de bar lopen toen hij op dat moment toevallig de aartshertog zag. Hij aarzelde geen moment en loste een aantal schoten waarbij Franz Ferdinand en zijn vrouw om het leven kwamen.

Oostenrijk-Hongarije reageerde door Servië een ultimatum te stellen, waarin zij onder andere eisten dat Oostenrijkse agenten toestemming kregen om in Sarajevo onderzoek te doen. De Serven zagen dit echter als een inbreuk op hun soevereiniteit en weigerden, waarop Oostenrijk-Hongarije op 28 juli 1914 de oorlog verklaarde aan Servië. Rusland besloot Servië te steunen omdat het vreesde voor de Oostenrijkse invloed in de Balkan. Duitsland, een bondgenoot van Oostenrijk-Hongarije, reageerde hierop door Rusland de oorlog te verklaren. Frankrijk, dat een alliantie had met Rusland, besloot daarop Duitsland aan te vallen. Tot slot sloten ook de Britten zich aan bij de Frans-Russische coalitie nadat zij een 'onbevredigend antwoord' ontvingen van de Duitsers op hun ultimatum om België neutraal te houden. Op 4 augustus 1914, precies één week na het begin van de oorlog, was vrijwel heel Europa betrokken bij het conflict. Slechts een klein aantal landen, waaronder Nederland, Zweden en Spanje, bleef neutraal.

Princip stierf in april 1918, nog voordat de oorlog voorbij was, in een gevangenis aan de gevolgen van tuberculose. Er bestaat al jaren een discussie over wat hij precies was: een vrijheidsstrijder of een nationalistische terrorist. Het besluit om een standbeeld voor hem op te richten in het Kalemegdan-Park is dan ook niet onomstreden.

<http://www.isgeschiedenis.nl>

<http://members.home.nl>

Rien Verbiest

VLINDERWEETJES

De grote zijderoute

Al bij de Romeinse elite in de oudheid waren de rijke zijden stoffen met hun bijzondere eigenschappen (warm in de winter, koel in de zomer) razend populair. Het waardevolle materiaal werd oorspronkelijk alleen in China geproduceerd en van daaruit getransporteerd naar de rest van de wereld. De Duitse geograaf Ferdinand von Richthofen gaf in 1877 het handelsnetwerk waarlangs dat gebeurde de naam de *Grote Zijderoute*. Overslag, tussenhandel, belastingafdracht en roof onderweg maakten de zijde extra kostbaar.

Van vlinder tot zijde

De zijdevlinder (*Bombyx mori*) legt tot vijfhonderd eitjes. De rupsen die daar uitkomen eten uitsluitend grote hoeveelheden bladeren van de moerbeiboom. Eenmaal volwassen omhullen ze zich met een cocon van zeer dunne kleverige draad. De zijdedraad is 300 tot 900 meter lang en ongeveer 10 micrometer dik. Ongeveer 5000 van deze cocons zijn nodig om 1 kilogram zijde te maken. De intacte cocons worden met rupsen en al gekookt, waarna de zijdedraad wordt afgewonden.

Het Chinese geheim

China was het enige land dat zijde exporteerde, tot in de vijfde eeuw het geheim van de productie uitlekte. Volgens een legende werd een Chinese prinses uitgehuwelijkt aan de vorst van Khotan. Zij smokkelde eitjes van de zijdevlinder en zaden van de moerbeiboom mee in haar kapsel. Zo werd het procedé buiten China bekend en kon men ook in het westen zijde gaan maken. Een andere legende verhaalt van twee christelijke monniken die rond het jaar 550 eitjes van de zijdevlinder in hun holle staf meenamen naar Byzantium.

*Expeditie Zijderoute, Hermitage Amsterdam
(1 maart - 5 september 2014)*

Vlinder in koekoeksnest

Net als het koekoeksjong, laat ook de rups van

het gentiaanblauwtje, een kleine blauwe heidevlinder, zich door een ander dier verzorgen. Tien dagen nadat de rups uit het eitje is gekropen, laat ze zich vanaf de plant op de grond vallen. Opvallend genoeg ruikt de rups niet als een vlinderlarve, maar als larve van een mier, bijvoorbeeld een bosteekmier. De bosteekmieren vinden de rups en nemen haar mee naar hun nest. Daar wordt ze volgestopt met miereneieren en –larven en ander voedsel, om uiteindelijk vele malen groter te groeien dan de mieren. Dan verpopt de rups en verandert ze in een vlinder. Een levensgevaarlijke metamorfose, want met de verpopping raakt ze ook haar ‘mierengeur’ kwijt. De mieren zien haar nu als vijand en vallen aan. Razendsnel verlaat de vlinder het mierennest...

Touractief nr. 3-2013

SAMEN VERDER

Na het verlies van een kind

Auteur: Beate Matznetter,

Dit boek biedt steun aan echtgenoten, geliefden, ouders en hun kinderen. Omgaan met het leed en een nieuwe betekenis vinden voor het leven zijn twee belangrijke thema's. Ook, familie, burens, vrienden, kennissen, leerkrachten en hulpverleners krijgen essentiële en praktische informatie om de getroffen ouders te ondersteunen.

Het spreekt niet vanzelf dat geliefden na de dood van hun kind samen verdergaan. Onbegrip, verwijten en langdurige psychiatrische klachten kunnen leiden tot een scheiding. Dit boek verkleint de kans op zo'n extra tragedie.

De Nederlandse psychologe Beate Matznetter is dé deskundige op dit gebied: ze specialiseerde zich in rouwtherapie, nadat zij en haar man een kind verloren hadden aan wiegendood. Ze weet wat ouderparen meemaken en nodig hebben. Speciaal voor haar boek, gebaseerd op eigen ervaringen en op die van haar cliënten, interviewde ze acht andere stellen. Hoe ingrijpend ook het verlies en hoe verschillend het rouwproces van de partners – meer liefde in de relatie blijkt wel degelijk mogelijk. Een belangrijk boek voor iedereen die zelf of van dichtbij de dood van een kind heeft meegemaakt.

Als ik de titel van het boek lees neem ik contact op met Beate Matznetter. Ik vertel haar over mijn verlies van Katja. We ruilen de boeken Samen Verder na het verlies van een kind tegen het boek Wraakgevoelens.

“Alle zekerheden zijn me uit handen geslagen”; schrijft Beate. “Jan, mijn man realiseerde zich toen ik hem de vraag stelde naar de blijvende schade, hoeveel groter de impact was van de dood van zijn zoontje – hij was toen vierenzeventig – dan de dood van zijn eigen zieke vader, negentien jaar eerder.

Terwijl toen voor zijn gevoel het leven al de volgende dag weer verder ging bij wijze van spreken, viel nu de wereld stil. Hij wist nu niet hoe hij verder moest. Van de eerste maanden

en jaren na Jorins dood herinnert hij zich niet veel, alleen het enorme verpletterende verdriet”. “Het duurt wel lang. Tijdens de eerste drie jaren was ik er nauwelijks”, vertelt een moeder geïnterviewd door Beate.

Het maakt niet uit op welke wijze een kind overlijdt, het verdriet is immens, dezelfde verwarring als bij een ouder van een vermoord kind, dezelfde vragen ook, waarom, hoe had ik het kunnen vóórkomen, de boosheid op anderen, schuldgevoelens, alle details van het overlijden van kind zijn belangrijk voor de ouders, lichamelijke schade, de man van Beate krijgt 17 jaar na de dood van Jorin een hartstilstand, een gebroken hart....

“We zijn andere mensen geworden” is een herkenbaar hoofdstuk. Zelf moet ik me nog altijd leren kennen, wie ik nu ben geworden, wie Hans is geworden... Wel lijkt het mij dat de geïnterviewde ouders na verloop van tijd beter in staat zijn hun leven weer op te pakken, zelfs te kunnen kiezen voor andere banen dan ouders van een vermoord kind.

De gedachte aan de dader, de rechtsprocedure verstoort steeds weer het rouwproces...

De hoeveelheid informatie die we als nabestaanden ineens te verwerken krijgen, hierop is het brein niet ingesteld.

Beate geeft in haar boek advies dat praten een must is, dat je je eigen behoefte aangeeft, blijf openstaan voor anderen, ga actief opzoek naar prettige mensen, heb geduld met jezelf, je openstellen als je in rouw bent en tegelijkertijd luisteren naar jezelf, naar je intuïtie is een hele kunst, kom in beweging, ruimte maken voor jezelf: stilte opzoeken, ruimte maken voor jezelf: zoek actief naar lotgenoten en hulp. Weer kunnen lachen is noodzakelijk, wat helpt om samen verder te kunnen, maak regelmatig tijd voor elkaar.

“Na bijna twintig jaar had ik het moeten weten, maar ik had toch de gesprekken met de geïnterviewde, mijn lotgenotenvrienden en mijn cliënten nodig om te beseffen dat het gemis van het kind dat er niet meer is nooit overgaat”, vertelt Beate.

Als ikzelf de kleinzoon van mijn burens door de straat zie kruipen, zijn kapotte knieën in zijn broek zie, denk ik direct aan Katja. Ik naaide leren appels op scheuren in haar broek, het was een “buitenkind” altijd vol winkelhaken in haar kleding.

Beb Suringa, moeder van Katja

'Complexe rouw is goed te behandelen'

13 mei 2014. Oratie *Jos de Keijser* Nabestaanden van mensen die op een gewelddadige of ongebruikelijke manier om het leven zijn gekomen, en die daardoor vastlopen in hun eigen leven, zijn heel goed te helpen. Ze moeten alleen wel de weg vinden naar de psycholoog. Dat gebeurt nu veel te weinig. Dat zegt klinisch psycholoog en psychotherapeut Jos de Keijser dinsdag 13 mei in zijn oratie die hij uitspreekt als bijzonder hoogleraar 'Behandeling complexe rouw' aan de Rijksuniversiteit Groningen. De inaugurele rede is te lezen/downloaden:

<http://www.ppo-opleidingen.nl/nieuws/oratie-jos-de-keijser>

Promotie Gecomplieerde rouw bij K&J

Op 27 juni is *Mariken Spuij* gepromoveerd op een onderzoek naar gecomplieerde rouw bij kinderen en jongeren. Een van haar stellingen is dat het belangrijk is om kinderen in rouw zelf te bevragen over hoe zij zich voelen na een verlies omdat zij vaak een ander beeld geven dan de ouders. Gelukkig concludeert ze ook dat rouwende kinderen niet zielig zijn. Het Engelstalige proefschrift is te downloaden, achterin vind je een Nederlandse samenvatting. <http://pers.uu.nl/hevig-rouwproces-ook-bij-kinderen-mogelijk/>

Teeven: extra tekort 60 miljoen gevangenis

30 juni 2014. Staatssecretaris Fred Teeven heeft in het gevangeniswezen te maken met een extra tekort van 60 miljoen euro. Dat schrijft de bewindsman maandag in een brief aan de Tweede Kamer waarin hij een tussenstand geeft van de reorganisatie in het gevangeniswezen. Volgens de VVD-bewindsman is het tekort een gevolg van vergrijzing van het personeelsbestand, besparingsverliezen bij eerder ingeboekte bezuinigingen en niet gecompenseerde loon- en prijsstijgingen. Met directeurs van gevangenis heeft Teeven inmiddels een aantal maatregelen afgesproken om het tekort op te vangen. Zo zal geprobeerd worden om onder meer de kosten van overwerk en onregelmatige en weekenddiensten te

verminderen. Ook wordt bespaard op de sporturen van het personeel.

Hogere straf bij meerdere misdrijven

29 juni 2013. Een verdachte die voor meerdere misdrijven terechtstaat kan straks een zwaardere straf tegemoet zien. De maximale straf voor het zwaarste misdrijf kan namelijk met de helft worden verhoogd. Nu is dat nog met een derde. Als een verdachte in een zaak van meerdere delicten wordt verdacht, kan de rechter momenteel maar één straf opleggen. Dit is de maximumstraf die op het zwaarste delict staat. Door de maximumstraf met de helft te verhogen krijgt de rechter meer ruimte voor een zwaardere veroordeling. De ministerraad stemde vrijdag in met een wetsvoorstel van minister Ivo Opstelten (Veiligheid en Justitie). De mogelijkheid om een verdachte van meerdere misdrijven zwaarder te straffen staat in het regeerakkoord van de VVD en PvdA.

Politie mensen bij 19 schietpartijen 31 juli

Politie mensen zijn in de eerste helft van dit jaar 19 keer betrokken geweest bij schietincidenten waarbij ze hun eigen vuurwapen hebben gebruikt. Dat maakte het Openbaar Ministerie donderdag bekend. Bij de 19 schietincidenten vielen 17 gewonden en twee doden. In deze twee gevallen was sprake van zelfmoord; de slachtoffers zijn dus niet overleden door kogels uit een politiewapen, blijkt uit onderzoek van de Rijksrecherche.

Teeven: nog geen duidelijkheid over banen in gevangenis

2 juli 2014. Het is op dit moment „nog niet inzichtelijk" hoeveel banen er in de gevangeniswereld verloren gaan door nieuwe maatregelen. Dat schrijft staatssecretaris Fred Teeven aan de Tweede Kamer, die duidelijkheid had geëist. Het is domweg te vroeg, zo valt uit de brief op te maken. Het zou volgens Teeven dan ook „paniekvoetbal" zijn om „onvolledige, nog niet uitgekristalliseerde cijfers naar buiten te brengen". Aantallen geven kan pas bij de begroting voor volgend jaar, die in september verschijnt. Nu zijn er volgens de bewindsman alleen nog maar indicaties, hetgeen het ministerie eerder al aangaf.

Criminelen mogen straf niet ontlopen

2 juli 2014. Wie veroordeeld is wegens een ernstig feit en waarschijnlijk probeert aan zijn straf te ontkomen, moet eerder worden vastgezet. Dat stellen minister Ivo Opstelten en staatssecretaris Fred Teeven van Veiligheid en Justitie in een brief aan de Tweede Kamer. Er is op dit moment een groep van ongeveer 12.000 personen die nog een vrijheidsstraf moeten ondergaan. Daarvan moeten 2400 personen gericht en actief worden opgespoord.

Meer rechten slachtoffers delicten

3 juli 2014. Slachtoffers van delicten krijgen straks bij hun eerste contact met politie en Openbaar Ministerie direct alle informatie over hun rechten. Het gaat bijvoorbeeld over de mogelijkheden voor bescherming en juridisch advies, maar ook over de voorwaarden voor een schadevergoeding. Dit blijkt uit een wetsvoorstel dat staatssecretaris Fred Teeven donderdag voor advies naar onder meer de politie en het Openbaar Ministerie heeft gestuurd. Daarin wordt een EU-richtlijn omgezet in Nederlands recht. Doel van de richtlijn is ervoor te zorgen dat slachtoffers van strafbare feiten straks in alle EU-lidstaten passende informatie, ondersteuning en bescherming krijgen en aan het strafproces kunnen deelnemen. Dan gelden binnen de EU voor slachtoffers dezelfde minimumrechten. Als een Nederlander in een andere lidstaat slachtoffer wordt van een misdrijf, kan hij in dat land een beroep doen op een aantal nieuwe rechten, zoals het recht op een tolk of taalkundige ondersteuning bij de aangifte.

De Muur tegen geweld 'Het onbevattelijke'

Op 25 mei 2014 werden aan de 'Muur tegen geweld' in de gemeente De Wijk naamplaatjes bevestigd ter nagedachtenis aan hen die door geweld om het leven zijn gebracht.

Het was een indrukwekkende gebeurtenis die door veel nabestaanden werd bijgewoond.

Bijgestaan door monteurs werden de naamplaatjes degelijk vastgezet.

Cees van Vugt bevestigt een naamplaatje

Op 1 november organiseert het FNG wederom een middag voor het ophangen van naamplaatjes ten tijde van **de lichtjesavond**.

Over het plaatsen van de naamplaatjes en de lichtjesavond bent (wordt) u nader bericht en u kunt er meer over vinden op de volgende link van de Federatie:

<http://federatie-nabestaanden-geweldslachtoffers.nl/pags/FNG-09.asp>

AGENDA 2014 Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van ADS, VOVK en VVRS

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

zaterdag 11 oktober	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Arnhem	Gelderland
zaterdag 01 november	FNG	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: De Wijk	Drenthe
zaterdag 08 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
zaterdag 22 november	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie	Zd.Holland
zaterdag 13 december	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht

stichting
DHG Dag Herdenken Geweldslachtoffers

Zaterdag 20 september 2014, 10.30 uur - 17.45 uur, Groningen

Ochtendprogramma Werkman College, Nieuwe St-Jansstraat 11

- 10.30: opening zaal voor gasten en genodigden, ontvangst met koffie en thee
- 11.00: welkomswoord van: dagvoorzitter Frans Kloosterman
Jack Keijzer, voorzitter DHG
Rector Werkman College
- 11.15 uur: Jennie Lambers-Niers (gedicht)
- 11.20 uur: Foto presentatie
- 11.30 uur: muzikaal optreden Pieter van der Zweep (Terug naar jouw)
- 11.35 uur: Paul Kuiper (gedicht)
optreden dansgroep Out of Control
- 11.45 uur: gedichten
- 11.50 uur: violiste
- 12.00 uur: lunch in foyer

Middagprogramma bij het Preadinius Gymnasium, Turfsingel 82

- 12.30 uur: opstellen lint (optreden Politie orkest Noord Nederland)
- 13.15 uur: vertrek met het lint
- 14.00 uur: muzikaal optreden Jos Twint
- 14.05 uur: gedichten
- 14.10 uur: muzikaal optreden Bram Endeveld
- 14.20 uur: voorlezen namen
- 14.38 uur: Last Post (trompettist Politie orkest Noord Nederland)
- 14.40 uur: oplaten 3 duiven namens de drie lotgenoten organisaties
- 14.45 uur: toespraak Ineke Sybesma, directeur Fonds Slachtofferhulp
- 15.00 uur: toespraak Harry Crielaars, directeur Slachtofferhulp Nederland
- 15.05 uur: dankwoord door Rien Verbiest
- 15.10 uur: Dagvoorzitter met voorbereiding naar Werkman College
- 16.30 uur: buffet: in foyer
- 17.30 uur: einde
- 17.30 – 18.30 vertrek taxibusjes naar station NS

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Testament (<i>gedicht</i>)	Bram Vermeulen	
Het verhaal van: Ron Schuurman	Rien Verbiest	3
Een paard m'n beste vriend (<i>gedicht</i>)	- - -	5
Leusden: wordt verwacht	Reclassering Nederland	6
Familiedag	Rien Verbiest	
Het is al zo lang geleden: Bas Stoker	Rien Verbiest	7
Het altaartje van...	Mary Schuurman	9
Noodweer	Blauw	
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	10
Wij herdenken	Onze kinderen	11
Pelgrimage 5	Rien Verbiest	16
Geen verlof zonder	DJI, Zien nr 3	17
Nu ben je hier (<i>gedicht</i>)	Rob van der Knaap	18
Rectificatie	Schadefonds Geweldsmisdrijven	
Lied van het kind	Tholba Phanem	
Was het dat waard	Rien Verbiest	19
Vlinderweetjes	- - -	20
Voor u gelezen	Bep Schuringa	21
Nieuwsflitsen	- - -	22
Agenda		23
Dag Herdenken Geweldsslachtoffers		24
Inhoud		

